

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 2To/78/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3622010015  
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3622010015.1

## Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Jozefa Janíka, v trestnej veci proti obžalovaného X., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí, konanom dňa 11. augusta 2022, prejednal sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske zo dňa 28. marca 2022, sp. zn. 2T/7/2022 a takto

### rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s a sťažnosť prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodná.

### odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Partizánske zo dňa 28. marca 2022, sp. zn. 2T/7/2022, bolo podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) rozhodnuté o postúpení trestnej veci, vedenej na Okresnom súde Partizánske, sp. zn. 2T/7/2022 proti obžalovanému X. U. pre skutok, obžalobou právne posúdený ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť skutkom uvedeným v obžalobe pod sp. zn. Pv 389/21/3305 - 30, na tom skutkovom základe, že od dňa 02.09.2020 až do dňa 21.11.2021 v rodinnom dome súpisné číslo XXX v obci M. v okrese P., kde žije v spoločnej domácnosti s partnerkou - poškodenou Y. X., sa počas ich spolužitia sústavne dožadoval pravidelného sexuálneho styku a to aj tak, že si jej ľahol na nohy a na kolená počas toho ako ležala na posteli a dotýkal sa jej v oblasti medzi nohami, čo jej spôsobovalo bolesť a bránilo jej v spánku, budil poškodenú počas spánku, pokiaľ mu poškodená nevyhovela, nakoľko jej v tom bránil jej zdravotný stav, začal byť agresívny, vyhrážal sa jej, že ak si nebude plniť svoje povinnosti zbalí jej veci a vyhodí ju s deťmi von, na čo sa mu poškodená z obavy jeho agresívneho správania podvolila a vyhovela jeho požiadavkám a mala s ním pohlavný styk, obžalovaný tiež svojimi verbálnymi prejavmi, ktoré obsahovali rôzne vulgarizmy, pohŕdavé a ponižujúce vyjadrenia na adresu Y. X. u nej vyvolával dlhšie trvajúci stav strachu a stresu a stav vážnej obavy a zo žiarlivosti obžalovaného X. U. vykonávala poškodená osobnú hygienu uprostred noci, v dôsledku čoho jej spôsoboval psychické utrpenie, v dôsledku čoho poškodená Y. X. opakovane telefonicky kontaktovala linku pomoci, nakoľko sa bála, že by jej obžalovaný v prípade kontaktovania polície fyzicky ublížil, pričom dňa 21.11.2021 v podvečerných hodinách, kedy poškodená opätovne telefonicky kontaktovala linku pomoci, po tom ako ju počul, že telefonuje, jej v dome, kde spolu žijú, pod vplyvom alkoholu začal vulgárne nadávať a niekoľko krát ju udel rukou do tváre, čím jej nespôsobil viditeľné poranenia, poškodená Y. X. však po jeho fyzickom útoku ušla von na ulicu a opätovne telefonicky kontaktovala linku pomoci a žiadala pomoc, pričom uvedeným konaním obžalovaný X. U. vyvolával u poškodenej Y. X. počas uvedeného obdobia pocity bezbrannosti a menejcennosti, ktoré sústavne nepriaznivo ovplyvňovali jej každodenný život a vyvolávali sústavné obavy z opätovného opakovaného ponižovania a pohŕdavého zaobchádzania z dôvodu jeho neustálych agresívnych excesov a verbálnych útokov, čo nepriaznivo pôsobilo na psychický stav poškodenej Y. X., Okresnému úradu Prievidza, odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože výsledky konania preukazujú, že skutok by mal byť prejednaný ako priestupok.

Citované uznesenie okresného súdu nenadobudlo právoplatnosť, pretože prokurátor podal proti nemu v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú dodatočne odôvodnil. V úvode písomných dôvodov sťažnosti prokurátor poukázal na to, že v predmetnej veci podal na obžalovaného obžalobu, na obsah výrokovej časti napadnutého uznesenia a na podstatnú časť jeho odôvodnenia. Ďalej prokurátor uviedol nasledovné:

„S predmetným rozhodnutím súdu nie je možné sa stotožniť. Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní totiž vyplýva, že v danej veci nie sú splnené zákonné podmienky na rozhodnutie o postúpení veci obžalovaného X. U. inému orgánu v zmysle § 280 odsek 2 Tr. poriadku.

Vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní mám totiž za to, že obžalovaný X. U. sa dopustil skutku uvedeného v obžalobnom návrhu a tento skutok napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a), písm. b) Tr. zákon č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Súd prvého stupňa vyhodnotil dôkazy vykonané v prípravnom konaní a aj na hlavnom pojednávaní v tejto veci nesprávne v prospech obžalovaného a jeho konanie nedôvodne bagatelizoval. Z výpovede poškodenej Y. X., ktorá po začatí trestného stíhania uviedla, že ju jej priateľ X. U. dlhodobo najmä psychicky týra, pričom jeho konanie súvisí najmä s dožadovaním sa sexuálneho styku. Konanie X. U. podľa výpovede poškodenej vyvrcholilo dňa 21.11.2021 do jej fyzického napadnutia, kedy ju mal pod vplyvom alkoholu opakovane udierať do oblasti hlavy, pričom mal tiež fyzicky napadnúť aj ich maloletého syna. Poškodená vo svojej výpovedi popísala konanie obvineného, ktorý od nej opakovane niekoľkokrát týždenne, a to aj často pod vplyvom alkoholu požaduje sexuálny styk, a to aj napriek tomu, že vie, že má po poslednom pôrode gynekologické problémy a sexuálny styk jej spôsobuje bolesti. X. U. pod vplyvom alkoholu, keď poškodená odmietne jeho návrhy, tak jej vulgárne nadáva a to aj pred maloletými deťmi. Takéto konanie obvineného pretrváva podľa poškodenej už dlhšiu dobu, a to najmä po presťahovaní sa do rodinného domu v obci M..

Poškodená popisala, ako opakovane telefonovala na linky dôvery, pričom posledný incident, pri ktorom ju obvinený, ako aj ich maloletého syna, fyzicky napadol, pri ktorom telefonovala na uvedenú linku, jej pracovníčkou linky bolo odporučené, aby odišla z domu a následne pracovníčka linky oznámila vec polícii. Z výpovede poškodenej po vznesení obvinenia rovnako vyplýva, že obvinený sa často najmä pod vplyvom alkoholu dožadoval pohlavného styku, s čím ona nesúhlasila, že mala z obvineného strach, že jej vulgárne nadával, tiež poškodená popísala incident zo dňa 21.11.2021, kedy ju obvinený pod vplyvom alkoholu aj fyzicky napadol. Hoci z výpovede po vznesení obvinenia je badateľná snaha poškodenej účelovo zmeniť skoršie výpovede v prospech svojho druhu a tohoto tak chrániť pred trestnoprávnymi následkami jeho konania, je potrebné prihliadnúť na motiváciu poškodenej, ktorou je nielen emocionálna, ale aj ekonomická viazanosť na svojho partnera - obžalovaného. Podľa môjho názoru súd prvého stupňa zľahčuje konanie obžalovaného, nakoľko incident zo dňa 21.11.2021 bol iba vyvrcholením konania obžalovaného voči poškodenej. Súd podľa môjho názoru dostatočne nezohľadnil, že tento zvláštny psychologický stav, kedy sa obeť, v tomto prípade poškodená Y. X. v dôsledku konania obžalovaného popísaného v obžalobe stala aj emocionálne závislou od obžalovaného je pre obeť týrania typický a je označovaný termínom "štokholmský syndróm". Preto súdom uvádzané skutočnosti nemôžu svedčiť v prospech obžalovaného, ale práve naopak, tieto sú dôsledkom týrania poškodenej obžalovaným. Tiež je potrebné poukázať na tie závery znaleckého posudku psychológa PhDr. F., z ktorých vyplýva, že u poškodenej nie sú prítomné poruchy vnímania a myslenia, ktoré by mali vplyv na schopnosť správne chápať realitu. Všeobecná psychologická vierohodnosť poškodenej je taktiež zachovaná. Znalec rovnako nezistil u poškodenej tendencie zveličovať, či fabulovať prežitú udalosť. Aj špecifická psychologická vierohodnosť poškodenej je podľa znalca zachovaná. Podľa môjho názoru sa nemožno stotožniť ani so subjektívnym konštatovaním súdu o tom, že existuje spojitosť vnímania skutku so zažitým správaním z minulosti poškodenej, ktorá zažila domáce násilie zo strany svojho otca, či jeho alkoholizmus, nakoľko takéto tvrdenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Z uvedených dôkazov vyplýva, že konanie obžalovaného vykazuje všetky znaky zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a), písm. b) Tr. zákona, nakoľko obžalovaný X. U. svojím konaním popísaným v obžalobnom návrhu spôsobil poškodenej Y. X. psychické utrpenie, v dôsledku čoho bol negatívne ovplyvnený jej obvyklý spôsob života.

V nadväznosti na uvedené mám za to, že súd prvého stupňa nesprávne v prospech obžalovaného vyhodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní v danej veci a dospel k rozhodnutiu podľa § 280 odsek 2 Tr. poriadku, ktorým trestnú vec obžalovaného X. U., stíhaného za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a), písm. b) Tr. zákona postúpil Okresnému úradu Prievidza, odboru všeobecnej vnútornej správy, príslušnému podľa § 52 ods.

1 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov na prejednanie ako priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/, e/ Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, hoci z vykonaného dokazovania nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie v zmysle § 280 odsek 2 Tr. poriadku, a preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 194 ods. 1 písmeno b) Tr. poriadku zrušil sťažnosťou napadnuté uznesenie Okresného súdu Partizánske č. k. 2T/7/2022-177 zo dňa 28.03.2022, a aby okresnému súdu súčasne uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol“.

Obžalovaný sa k písomne odôvodnenej sťažnosti prokurátora nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 odsek 1 písm. a), písm. b) Tr. poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému prokurátor podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná.

Krajský súd na základe preskúmania konania, predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, pre ktoré by malo byť zrušené sťažnosťou prokurátora napadnuté uznesenie okresného súdu z dôvodu samotnej existencie takýchto procesných pochybení aj bez následného prístúpenia k prieskumu správnosti samotného napadnutého uznesenia. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v dôvodoch sťažnosti prokurátora nie je ani vytýkaná existencia takýchto procesných chýb.

Pokiaľ ide o otázku správnosti a zákonnosti napadnutého uznesenia, z odôvodnenia podanej sťažnosti vyplýva, že prokurátor namieta nesprávnosť od skutkovej vety obžaloby okresným súdom zistených odlišných skutkových okolností prejednávaneho prípadu.

V úvode svojich úvah považuje krajský súd za potrebné uviesť, že konkrétne skutkové okolnosti, uvádzané v skutkovej vete obžaloby, v prípade ich preukázania vykonaným dokazovaním by aj podľa názoru krajského súdu mohli byť spôsobilé odôvodniť právny záver o formálnom naplnení pojmových znakov trestného činu, uvedeného v obžalobe.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že po vyhodnotení vykonaných dôkazov, použiteľných pred súdom, okresný súd v otázkach skutkových okolností prípadu na rozdiel od obžaloby pri zachovaní totožnosti skutku dospel k iným skutkovým zisteniam z hľadiska skutočností, rozhodných pre posúdenie naplnenia pojmových znakov trestného činu, uvedeného v obžalobe. Z obsahu dôvodov podanej sťažnosti krajský súd vyvodil, že prokurátor namieta správnosť okresným súdom ustálených skutkových okolností, odlišných od obžaloby, teda namieta správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení použiteľných dôkazov, vykonaných na hlavnom pojednávaní.

V súvislosti so sťažnosťou prokurátora namietanou správnosťou hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 odsek 12 Tr. poriadku. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda okresný súd postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 odsek 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže krajský súd zrušiť napadnuté rozhodnutie ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 odsek 12 Tr. poriadku dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozhodnutiu okresného súdu vytknúť

vadu, spočívajúcu v porušení ustanovenia § 2 odsek 12 Tr. poriadku. V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru krajského súdu správne zistený, pretože okresný súd by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 odsek 12 Tr. poriadku, môže krajský súd upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však dávať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia, na obsah ktorého týmto krajský súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, okresný súd na základe vykonaného dokazovania aj na základe aplikácie zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ dospel vo svojej podstate ku skutkovým záverom o nepreukázaní bez akýchkoľvek pochybností takeého konania obžalovaného, ktoré by napĺňalo znaky týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a), písm. b) Tr. zákona.

Na základe preskúmania veci krajský súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu, uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku a odlišné od skutkových okolností, uvedených v skutkovej vete obžaloby, majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 odsek 12 Tr. poriadku, ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania, a to zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“.

V súvislosti s dôkaznou situáciou v prejednávanom prípade krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že použiteľnými priamymi dôkazmi o tom, čo sa stalo v čase a na mieste činu, sú len výpoveď obžalovaného, výpoveď poškodenej. Ostatné použiteľné dôkazy sú len dôkazmi nepriamymi. Okresný súd tak stál pred úlohou ustáliť, aké konkrétne verzie priebehu skutku z týchto dôkazov vyplývajú a ktorá verzia na základe hodnotenia dôkazov v súlade s ustanovením § 2 odsek 12 Tr. poriadku aj na základe aplikácie zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ má byť podkladom pre posúdenie viny obžalovaného. Aj keď to výslovne nevyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia, za správny považuje krajský súd záver okresného súdu, vyplývajúci z kontextu odôvodnenia napadnutého uznesenia, podľa ktorého samotné použiteľné nepriame dôkazy vo svojom súhrne nedávajú podklad k naformulovaniu všetkých konkrétnych skutkových zistení činu, ustálených v obžalobe. Preto krajský súd považuje za súladný s ustanovením § 2 odsek 12 Tr. poriadku postup okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, keď priame a nepriame dôkazy hodnotil aj vo vzájomných súvislostiach, teda prihliadal aj na verzie činu, vyplývajúce z použiteľných výpovedí obžalovaného a poškodenej.

Krajský súd sa nestotožnil so správnosťou názoru prokurátora v dôvodoch podanej sťažnosti, podľa ktorého názoru mal okresný súd na základe použiteľných vykonaných dôkazov dospieť ku konkrétnym skutkovým záverom, uvedeným v skutkovej vete obžaloby. Z obsahu odôvodnenia sťažnosti krajský súd konštatuje, že prokurátor v dôvodoch sťažnosti nenamieta, že by skutkové závery okresného súdu nemali oporu v tom, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, resp. že by bol postup okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov rozporný s ustanovením § 2 odsek 12 Tr. poriadku v zmysle vyššie uvedeného teoretického rámca, ale sa len domáha vyvodenia iných záverov, iného hodnotenia dôkazov s tým, aby krajský súd nariadil okresnému súdu, aké konkrétne skutkové zistenia má vyvodiť z vykonaných dôkazov (ustáliť skutkové závery totožné so znením skutkovej vety obžaloby). Takejto požiadavke však krajský súd v zmysle vyššie uvedených úvah o oprávnení krajského súdu preskúmať správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení dôkazov nemôže v žiadnom prípade vyhovieť, keďže krajský súd nemá právomoc dávať okresnému súdu záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov (nemá právo prikazovať, o ktoré konkrétne dôkazy má oprieť skutkový stav veci a aké konkrétne závery má z vykonaných dôkazov vyvodiť). Krajský súd opakovane zdôrazňuje, že môže upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať.

S poukazom na obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia a na základe preskúmania obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal so všetkými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie a dal riadne odpovede, prečo nedospel k záverom, vyvodenia ktorých sa domáhal prokurátor v dôvodoch svojej sťažnosti. Krajský súd musí tiež konštatovať, že argumentácia okresného súdu, o ktorú oprel svoj záver o nepreukázaní skutkových okolností činu, ktoré by v spojení s ostatnými (medzi názorom prokurátora a okresného súdu nespornými) skutkovými okolnosťami prípadu opodstatňovali právnú

kvalifikáciu skutku tak, ako je to uvedené v obžalobe, má úplnú oporu v obsahu výsledkov vykonaného dokazovania, čo podľa názoru krajského súdu nespochybňuje ani vyššie citovaný obsah dôvodov sťažnosti prokurátora. Okresný súd podľa názoru krajského súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia podrobne, logicky a opierajúc sa o argumenty, ktoré majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, vysvetlil, prečo ho výsledky vykonaného dokazovania nepresvedčili bez akýchkoľvek pochybností o tom, že skutok sa stal tak, ako je to uvedené v obžalobe a dal odpovede aj na to, prečo nemohol dospieť ku skutkovým záverom, vyvedenia ktorých sa domáha prokurátor aj v dôvodoch jeho sťažnosti. Preto krajský súd z uvedených dôvodov nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 odsek 12 Tr. poriadku okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní.

Pokiaľ ide o právne názory okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia o nenaplnení pojmových znakov trestného činu, uvedeného v obžalobe, konaním obžalovaného ustáleným okresným súdom, krajský súd považuje tieto právne úvahy za úplné, správne a zákonné.

Nad rámec týchto správnych právnych záverov okresného súdu krajský súd považuje za potrebné dodať, že podľa jeho názoru okresným súdom správne zistené skutkové okolnosti prípadu nedávajú podklad k záveru o preukázaní úmyslu obžalovaného spôsobiť poškodenú psychickú utrpenie v zmysle § 208 odsek 1 Tr. zákona. Aj úmysel (zavinenie ako vnútorný psychický vzťah páchatelia ku skutočnostiam tvoriacim trestný čin) sa preukazuje dokazovaním, pričom priamym dôkazom o úmysle môže byť jedine vyjadrenie obžalovaného. To však neznamená, že zavinenie obžalovaného nemožno preukazovať aj z iných dôkazov.

V prejednávanom prípade obžalovaný poprel úmysel spôsobiť poškodenú psychickú utrpenie v zmysle § 208 odsek 1 Tr. zákona, pričom podľa výsledkov vykonaného dokazovania k takémuto následku v prejednávanom prípade nedošlo. Podľa názoru krajského súdu okresným súdom správne zistený skutkový stav veci nedáva podklad k záveru o preukázaní priameho úmyslu obžalovaného podľa § 15 písm. a) Tr. zákona spôsobiť poškodenú psychickú utrpenie v zmysle § 208 odsek 1 Tr. zákona, keďže neboli zistené žiadne skutočnosti, nezávislé od vôle obžalovaného, ktoré by bránili obžalovanému vykonať všetko, čo by bolo nutné vykonať pre dosiahnutie psychického utrpenia poškodeného. To isté vo svojej podstate platí aj pre prípad posudzovania preukázania nepriameho úmyslu obžalovaného podľa § 15 písm. b) Tr. zákona. Z uvedených dôvodov podľa názoru krajského súdu okresným súdom správne ustálený skutkový stav veci v prejednávanom prípade nedáva podklad k právnomu záveru o naplnení subjektívnej stránky trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a), písm. b) Tr. zákona.

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora proti napadnutému uzneseniu nie je dôvodná, bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.